

Slovenska planinska pot – 600 kilometrov čez drn in strn v treh delih

Ena in edina nas iz Maribora peš popelje do Debelega rtiča, čez glavnino slovenskega vzpetega sveta, z najširnejšimi razgledi in največičastnejšimi vrhovi. Prgišče planincev jo opravi v enem zamahu, večina več let zbira žige, vsem pa je skupno nabiranje sladokusnih planinskih doživetij ter dragocenega gorniškega znanja in izkušenj. Slovenska planinska pot (SPP) je preprosto legendarna, prav tako kot nova trilogija vodnikov po njej, da o prekaljenih avtorjih, izkušenih gorohodcih in mojstrih peresa Mojci Stritar Kučuk, Gorazdu Gorišku in Andražu Poljancu niti ne govorimo.

Slovenska planinska pot je najbolj priljubljena vezna pot v Sloveniji in ena najstarejših v Evropi in na svetu. Leta 1953 je nastala na pobudo Ivana Šumljaka, ki je planincem položil na srce: »Prijatelji, hodi počasi! Potem boš imel več od nje, mnogo mnogo več.« Kako SPP doživljate snovalci najnovejšega vodnika po SPP?

Andraž: Ivan je že vedel; ne gre samo za globalni stik z naravo in občudovanje flore in favne, nepozabna so tudi srečanja z domačini.

Gorazd: Slovenska planinska pot je nekakšen okvir, temelj, drevo, ki z leti raste ter obrodí vedno znova in obilneje. Z besedami očeta SPP, ki ste jih navedli, se popolnoma strinjam. S štoparico bomo v gorah, tudi na SPP, sicer daleč in hitro prišli, videli in doživeli pa bolj malo. Gore nam nudijo veliko več, le oči je treba odpreti.

Mojca: Predvsem mislim, da se ne bi smeli bati v zvezi s SPP uporabiti izraza treking, kajti za to dejansko gre. Če SPP primerjam z nekaterimi drugimi trekingi, ki sem jih prehodila v tujini, lahko ugotovim, da ji prav nič ne manjka. Gre za epsko dolg, estetsko raznolik pohod po večini slovenskega gorskega sveta, ki ponuja pestra doživetja v vseh letnih časih.

Osupljiv je podatek, da je bilo prodanih že več kot sto tisoč Dnevnikov s Slovenske planinske poti. Mojca, zakaj menite, da je tako priljubljena?

Mojca: Upoštevat moramo, da kupljeni Dnevnik še ne pomeni, da po poti dejansko tudi hodiš, prav tako pa ni nujno, da vsi, ki

prehodijo SPP, to obeležijo v Dnevniku. A vsekakor gre za pot številka ena pri nas, in to ne samo v oznaki, enki ob Knafelčevi markaciji. Je najstarejša in ena najdaljših, poleg tega pa obrede večino najpomembnejših, najvišjih slovenskih vrhov. Same trofeje, zaradi katerih se je vredno potruditi – bolj kot samo zaradi značke, ki jo dobiš po prehojeni poti!

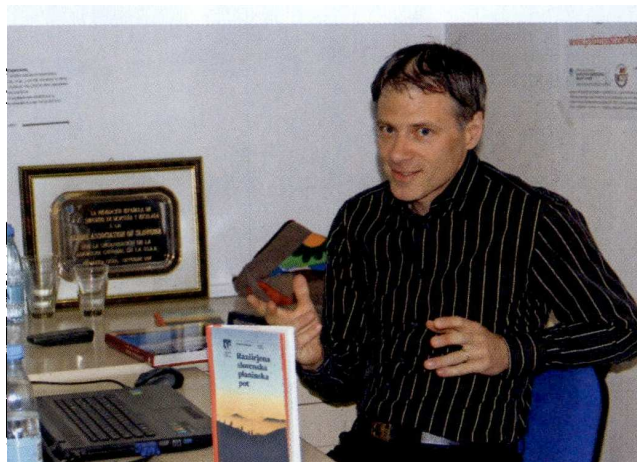
Oktober izdani vodnik je izšel v treh delih, pod katere se podpisujete trije različni avtorji, sami priznani pisci gorniške literature z bogato tako literarno kot gorniško kilometrino. Gorazd, kaj se vam zdi dodana vrednost novega vodnika?

Gorazd: Z zasnovo vodnika smo se želeli čim bolj približati uporabnikom, tistim, ki se bodo podali na SPP. Etape smo sestavili po dnevih, z osnovnimi podatki o vsaki med etapami, njihovimi opisi, dodali smo vse potrebne informacije (koče,

Mojca Stritar Kučuk, tudi soavtorica Planinskega zabavnika, je prečesala Julijske Alpe, najzahtevnejši in za marsikoga najmikavnejši del SPP.

Foto: Manca Čujez

Gorazd Gorišek, ki nas popelje po SPP od Maribora do Mojstrane, je tudi avtor vodnika Razširjena Slovenska planinska pot, leta 2014 izbranega za najlepšo slovensko poljudno knjigo. Foto: Manca Čujež

morebitne sestope v dolino, dodatne vzpone na vrhove), zemljevide in višinske profile poti. Skratka, v vodnikih je vse, kar tam mora biti, in še kaj za povrh. Njihovi uporabniki potrebujejo samo še primerno opremo, ustrezno pripravljenost, dobro voljo in veselo na poti!

Andraž, kako je bilo videti snovanje vodnika na terenu? Podelite z bralci kakšno zabavno štorijo!

Andraž: Prej ali slej je terensko delo tisto, ki me privlači, saj gre za pisana doživetja. Spominjam se, da me je na odseku med Socerbom in Ospom spremljal štiriletni sin. V Socerbu se je izkazalo, da nama zaradi pretečega naliva ne bi uspelo normalno sestopiti v Osp in se vrniti do izhodišča. Ker sem imel v avtu gorsko kolo, sem si Jona zadel na hrbet namesto nahrbtnika. Držal se me je kot klop, užival je v spustu in še pred dežjem sva po kolovozih prikolesarila v Osp, kjer sva ustavila nekega domačina ...

V prvem delu nas Gorazd Gorišek iz Maribora popelje čez Pohorje, Uršljo goro in večino Kamniško-Savinjskih Alp. Nato na Begunjski preskoči na Karavanke in se spusti v Mojstrano. Kako je takole čez drn in strn prečesati dobršen del Slovenije od vzhoda proti zahodu?

Gorazd: Z eno besedo: zanimivo, še zanimiveje pa je, če se na SPP »oglasiš« večkrat, morebiti v drugi smeri ali prideš do določenega cilja od drugod in znane cilje spoznaš še na drugačen, nemara pristnejši način.

Mojca Stritar Kučuk nas v drugem delu vodi čez Julijske Alpe na Triglav, Razor, Prisojnik in z Vršiča na Jalovec. Nato skozi Trento obiščemo Dolino Triglavskih jezer, s Komne se povzpemo še na Krn in se prek Bohinjsko-Tolminskega grebena spustimo na Petrovo Brdo, kjer Julijske Alpe zapustimo. To je najzahtevnejši in za marsikoga najmikovnejši del SPP. Kateri pa so vaši biserčki tega odseka poti?

Mojca: Vsak dan je doživetje zase, toda če moram izbrati nekaj za svojo dušo, so to nedvomno južni robovi Julijskih Alp. Tam nekje okrog Krnskega jezera se zame začne poseben svet, katerega urok ne popusti vse do Petrovega Brda in še naprej. Bohinjsko-Tolminski greben je pa tako ali tako raj, v katerega me zanese vsaj enkrat na sezono. Samo megli na njem se je treba izogniti.

V tretjem delu se z Andražem Poljancem vzpnemo na Porezen in Idrijsko hribovje, na kraške planote Trnovskega gozda, Hrušice in Nanosa ter se prek primorskega krasa spustimo vse do Jadranskega morja. S čim vas je očaral zadnji del SPP?

Andraž: Zadnji del SPP nima lastnosti gorskega sveta, kot so strmi vzponi po skalovju ali lovjenje ravnotežja po grebenih. Večinoma gre za dolge sprehode po gozdovih in kraških gmajnah, ki pa so, zanimivo, veliko manj obljudeni kot tipični gorski svet. Posledično se lahko pohodnik naužije samote in miru, po drugi strani pa so bili zame zelo dragoceni krajši pogovori z domačini, pri katerih občudujem navezanost na rodno grudo. Omeniti velja še izjemno barvitost zlasti kraške pokrajine v jesenskem času, ko se vtisne v spomin rdečina rujevih grmov, poseben občutek pa je tudi zelo postopno približevanje morju, ki nas zapeljivo vabi že z vrhov Trnovskega gozda.

Vsi ste tudi starši, ki svojim otrokom odpirate vrata v gorski svet. Zakaj se vam zdi pomembno otroke spodbujati k planinstvu?

Mojca: Saj se mi sploh ne zdi! Z vidika širše družbe je to približno tako pomembno kot spodbujati otroka k filateliji, akvaristiki ali fitnessu. Sama to počnem, ker mi je samoumevno in brez hribov ne znam živeti. Kot večina staršev želim svojim otrokom dati le najboljše, najboljša različica sebe pa sem prav v hribih, torej lahko tam tudi otrokom največ dam.

Andraž: Predvsem je zlasti v današnjem času pomemben stik z naravo. Ker sem sam že od otroštva pogosto v hribih, je logično, da gredo z menoj še otroci. Zanimivo pa je, da so jih gore vselej privlačile predvsem zaradi živali in posebnih rastlin, ki jih srečujemo ob poti. Če nismo uspeli videti gamsov, kozorogov ... je bila tura »bedna«. To zanimanje je postopno preraslo v močno ljubezen do ornitologije, divjih orhidej in drugih gorskih rožic ter opazovanja jelenov, medvedov ... Široko znanje otrok s teh področij in izjemno obsežna fotodokumentacija sta vredna občudovanja in z veseljem se učim od njih, čeprav pri meni še vedno prevladuje bolj športni vidik hribolazenja.

Gorazd: Veliko je razlogov, zagotovo več kot tistih, zakaj v gore ne bi šli. Odgovorim lahko z vprašanjem hčere, ki me je ob koncu pomladi na Kriških podih, ko so se svetlo modre kocke ledu počasi talile v visokogorskem jezercu, vprašala: »Ata, zakaj je tukaj gori tako lepo?« Več o tem, zakaj z otroki v gore (kjer je tako lepo), pa v knjigi/vodniku, ki bo izšel spomladi prihodnje leto.

Manca Čujež

Andraž Poljanec je sodeloval že pri prejšnjem vodniku po SPP, tokrat pa nas vodi po zadnjem delu legendarne vezne poti vse do Jadranskega morja. Foto: Manca Čujež